

ΗΜΕΡΑ

ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

Συνδρομή ετήσια εν Αιγύπτω φιορ. 16' εν Ελλάδα, Ιονίαις Νήσοις, Τουρκίαι, Αγγλίαι, Γαλλίαι, 40 φράγκα· εν ταίς Παράδοξοις, Ημερησίως 50 φράγκα. — Τιμή καταχώρεως, σελίδα εφ'εξ, 30 φ' έκαστον εξέον εφ' 40 στυαίνας.

Αι συνδρομαί προκλήρονται: Έπιστολαί προς τήν Διεύθυνσιν τής «Ημέρας» μη έμπληρωμένης του ταχυδρομικού τέλους είναι άπαράδεκται.

Άπασαι αι νέαι ή άνακοινούμεναι συνδρομαί όφελουσιν να ληφουσιν την 30 Ιουλίω ή 31 Δεκεμβρίω (ε. ν.)

Κατευθυνόντες, εις Βιέννην μόν, A la Redaction du Journal grec «Ημέρα» Landstrasse Reinsnerhof Nr. 481 à Vienne.

Έπισημοί: δε και Ελλογιώ, οι ΚΚ. Α. Στουβίτης εν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαήλ Δημητρίου εν Βουκουρεστίαι· Α. Δημόπουλος εν Ιασώ· Κ. Θεολόγης εν Αλεξανδρείαι· Ι. Παράσχος εν Καφί· Ι. Α. Παπαμυωνίτης εν Κερκίραι· Θ. Σαρράς εν Ζαΐνρη· Σ. Π. Βελουράς, και Έμ. Γαυρίου εν Αθήναις· Ν. Νικολαΐδης εν Σόδοι· Α. Σ. Αναγνήσις εν Πάρισσι· Κ. Δαρβιχρόντης εν Ουσσαλονίκη· Η. Μιχαήλδης εν Ίσραελ· Γ. Δημόπουλος εν Γαλατίν· Κ. Μεγαλιώτης εν Αδριανουπόλει· Ιω. Φωκάς εν Κωνσταντίνι· Μ. Σκουρτζής εν Μτιυλίη· Α. Σάββας εν Κυβανταίς· Α. Αγγελάκης εν Φιλιστινουπόλει· Α. Λοΐδης εν Κόνσταν· Μ. Σαργίος εν Βαρνακι· Κ. Ν. Σιμωνίδης εν Κράβρι· Χριστόφ. Μιχαήλ εν Κάλιφαρτω· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd εν Τριεστίν.

ΕΙΛΟΠΟΗΣΙΣ.

Οι από 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί λαμβάνουσιν δωρεάν το μέχρι τής ημέρας εκκέντης εκδόθεν μέρος των ΑΘΛΙΩΝ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Βεβαιούται ότι εγένετο ή συνένωσις των υπό του Δερβίς και Άβδη πασάων μοιρών του τουρκικού στρατού· άλλ' ό Όμπερ πασάς διασπείρει να προχωρήσῃ εις τα ενδότερα. — Η Γαλλία και Ρωσία διωλιφότερες των σλαβικών λαών συμφωνήσαν, κατά την Παριδίαν, περί τής λύσεως του σερβικού ζητήματος. — Ό Δουράνδος περιγράφει εν τώ κοινοβουλίω τας μετά των διαφόρων δυνάμειν σχέσεις τής Ιταλίας. — Τελουτ. ειδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Έν Βιέννην, (12)24 Ιουλίω.

Η εβδομάς αυτή ύπήρξε στενείρα σπουδαίων πολιτικών ειδήσεων, και ή δημοσία περιέργεια δέν εύρεν άλλην τροφήν ή τα διπλωματικά έγγραφα τα προηγηθέντα τής αναγνωρίσεως τής Ιταλίας υπό των δύο βορείων κρατών, και τας συζητήσεις τας γενομένας εν τώ Ιταλικώ κοινοβουλίω περί τής εξωτερικής πολιτικής τής κυβερνήσεως. Η νηνεμία του πολιτικού όρξουτος μόλις διαταράσσεται προς το μέρος τής Σερβίας και του Μαυροβουνίου, έπου από τινος παρίσταται το μόνον δράμα του οποίου βλέπομεν και τας σκηνάς και τα δράματα πρόσωπα, ενώ πανταχού άλλου τής Ευρώπης αισθανόμεθα μέν μυστηριώδη τινά κίνησιν εξυφανόμεναι μεγάλα σχέδια, αλλά κάτωθεν πέπλου, δι' ου άδυνατεί να διεκδύσῃ ο δξίστερος φθαλμός. Το φονικόν τουτο δράμα, άρου διήλθε δια διά μιλίαν περιπετειών, εισήλθε τέλος εις φάσιν πραγματέλλουσαν ότι βαίνουσαν προς την λύσιν, και πάντες έροστίνας εναγωνίας, εάν ο ήρωικός λαός, όστις επί έτους διόκληρον καταστράλει τας δυνάμεις ελοκληρου αυτοκρατορίας, προώρυσται να πάσῃ επί του πεδίου τής μάχης, απολέσας τα πάντα πλην τής τιμής. Ότι ή τύχη των έπλων δέν ύπέφρεν εύμενης προς τους Μαυροβουνίους κατά τον τελευταίον μηνά, τουτου φαίνεται αναντίρρητον· άλλ' εκ τουτου δέν εξάγεται ότι ο αγών έφθασεν εις το πέρας. Σπουδαίαν επίβροήν εις

την έκβαση του πολέμου δύναται να έχῃ αληθώς ή συνένωσις του Δερβίς μετά του Άβδη πασά, και ή συνένωσις αυτή, και το λιαν διαμαρτυρηθείσα κατ' άρχας υπό των άγιων σλαβωφίων, φαίνεται ότι καταρθώθη τέλος, κατ' άλλους μὲν τῆ (28)10, και κατ' άλλους τῆ (1)13 φήνοντος. Ηδυναμία να διατηρησόμεν εισέτι αμφιβολίας τινάς, εάν δέν έβρισκομεν να όμολογή τουτο ή Έθνικῆ τής Ζάρας, έφημερίς άρομένη πάσας τας πληροφορίας τής εκ Κετινής. Η συνένωσις λοιπόν εγένετο, και σίμπερον καταχωρησιν εις την πεδιάδα του Βιελουκαυλιβιτς, ότι του μαυροβουνιακού εδάφους, περί τας 60,000 Τουρκων άπέναντι 20,000 χριστιανών. Αι αντιπαρεταγμένας δυνάμεις είναι τούσιν άνωτοι. Ώστε δέν ήθελεν εισέτι θαύμα εάν ο Όμπερ πασάς εξέδεικε τους πολεμίου του και προχώρησῃ μέχρι τής Κετινής. Φαίνεται όμως ότι την πορείαν ταύτην θεωρεί λιαν επικίνδυνον, και μέλει ακίνητος· μετ' όλων να εισέλθῃ εντός άπορριτων στενωπών, όπου εις έκαστον βήμα δύναται να εκτεθῆ εις γενικόν έλευθρον. Οι διαστημά δέ ουτοι άποδεικνύουσιν ότι οι Μαυροβουνίται είναι εισέτι αξιόμαχος, και ότι ή έκστρατεία δέν θα τελειώσῃ δι' άπορατιστικῆς τινος επίθεσεως, άλλ' επί πολύ ακόμη θα παριστάμεθα μάρτυρες άίματων, συμπλοκων και άλληλοσφαγίας. Καί τουτο προβλέπον και ο Όμπερ πασάς διετάξε, καθ' ά τηλεγραφουσί, την ανέγερσιν οχυρωμάτων εις Βιελουκαυλιβιτς. Ό Όμπερ πασάς δέν εγκρίνει μὲν να προχωρήσῃ προς τα ενδότερα, άλλα τουτο δέν σημαίνει ότι άπέκαμει νικιών τους Μαυροβουνίους. Πρόγθεσι πάλιν ο εν Βιέννην ύμνωτικός πρέσβυς έλαβε νέον δελτίον εκ Σκόδρας, όπου δημοσηρησιν 8/20, αναγγέλλον ότι την προτεραιαν εξέβαλε μετά όλων φόνων τους Μαυροβουνίους εκ του χωρίου Σαΐράτς· και εκ των οχυρών τοποθεσίων τας οποίας κατείχον εις τα παρακειμένα όρη, καταδιώξε τους φυγάδας επί μιαν ώραν προς τήν Κετινήν. Έπέχοντες, κατά το εισθός, περί τής νέας ταύτης νίκης, μέχρσι ου λάβομεν πληροφορίας και εξ άλλης πηγῆς, παρατηρούμεν ότι αν παρατείνουσι μόνον τουσίν άγωνα οι Μαυροβουνίται μέχρι τής συγκροτήσεως του εν Κωνσταντινουπόλει διπλωματικού συνεδρίου, θα τύχουσιν προστατών ισχυρών, και ο κάλαμος των διπλωματιών

θα επισφραγίσῃ το έργον ου επελείφθησαν δια των έπλων. Το εύρωπαϊκόν συνέδριον συνέρεται τῶ έντι (δύροστον εισέτι πότῃ) υπό άριτοτος διά τους σλαβικούς λαούς ολιούς. Αι πλείστοι των δυνάμειν φαίνονται πεπεισθέναι ότι, αν δέν εισακουσθέναι αι νόμιμοι εύχαι των λαών τουτων, ή Ευρώπη είναι καταδικασμένη να διατελή ήλιπτος υπό το κράτος του φόβου. Η Πατρις διασαλπίζει ότι ή Ρωσία και ή Γαλλία συμφωνήσαν ήδη περι τής διαγωγῆς αυτών ως τῆς το σερβικόν ζητήμα. Ένωσεΐται δέ ουθεν ότι μετ' αυτών να συμμορτομα. Ένωσεΐται ή Προσσία και Ιταλία, ώστε φαίνεται σχεδόν ββασιον ότι ή συνθήκη των Παρισίων θα ύποστῇ ουσιαδαίς αλλοιώσεσι. Εις την Συναγαματικῆν του Τουρούου αναγνωσόμεν το εζη. « Κατά την άριην των βασιλοπαίδων εις Νεάπολιν, διεκρίθη εν έμπορικόν ελληνικόν πλοστον, όνομαζόμενον Άριάδην. Ότε διεβή παρτατον αυτό του βασιλικόν πλοστον, άπαν το πλήρομα καταστηταρον επί του καταστρώματος, άνέκραξεν στενωπεία τῆ φωνῆ: « Ζήτω ο μέλλον μονάρχης τής Ιταλίας! Ζήτω ο Άρμεδαός βασιλεύς τής Ελλάδος!» Τήν φωνήν ταύτην, «Ζήτω ο Άρμεδαός (Φιλίβεος)», ως μέλλον βασιλεύς τής Ελλάδος, δεύτερον ήδη άκούομεν αναδιδομένην εξ ελληνικόν χιλιέον εν Ιταλία. Είναι υπαγόρευσις μυστικῆ τινος των μυστικοσυμβουλιών των μεγάλων Δυνάμειν, ή προέρχεται απόρρητος εκ τής ελληνικής ψυχῆς; Κατεβέδηχῃ το πρόσωπον τουτο εις τους Έλληνας, ή οι Έλληνες καταδεικνύουσι το πρόσωπον τουτο εις την Ευρώπην, ως το άρμόδιον να ήθνη αυτους προς τα μεγάλα μέλλοντα; Ένι λόγῃ, ο Άρμεδαός ουτος ήράσθη τής Ελλάδος, ή τ' Ελλάς ήράσθη του Άρμεδαίου τουτου, έρωτα τυφλών, όπως είναι ο έρας ο βαθός, ο ανένοτος; Άγνοούμεν. Τομηνον δέ και τα να προβώμεν εις περαιτέρω εικασίας, ενώ λαλούμεν επί δοματών — σεβόμεθα τους άποκρυφους έρωτας. Τουτο όμως προς το παρον παρατηρούμεν, ότι το ούς του Πανελληνίου άκούει τιν φωνήν ταυτην έπατερπός, και αν του Πανελληνιον ενίνωσκον, ότι εκ των βασιλέων τής Ελλάδος εξήρητο ή πράξις τιαυτής συζυγίας, εν έρωμαίς παρακλησας ότι έπιπτεν εις τα γόνατα τών. — Ναι, σεπετῆ πάτερ! ναι, σεπετῆ πάτερ! νεύσον αυτήν.

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Ούγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ε'. — ΚΑΘΟΔΟΣ.

Ό γέρον Θεραναμέης.

Μίαν πρωίαν, ο Κ. Μαγδαληνής διήρχετο δια τινος έξου στενης και λαμπρούς, δε ήσαν εις μικράν άπόστασιν φωνάς και εις δέν άνδρώπους αναφοραζόμενους· Τρέχει να ήβῃ τί συνέβαινε. Γέροντις, γνωστός εις την πόλιν Μ. επί Μ. . . υπό τ' ένια γέρον Θεραναμέης, είχε κρημίσθη υπό το άμείλιον του το φορητόν, πεσόντος του έπκου όστις το έφερε. Ό γέρον όστις ήτον εις εκ των σπανίων έχθρών τουσίν όποιους είχαν άκλήμ ο Κ. Μαγδαληνής κατ' εκλήσιν την έσχρη. Όταν ο Μαγδαληνής ήλθεν εις την πόλιν ταυτην, ο Θεραναμέης, πρώην δημοσίου γραφέως και σχεδόν λόγιος χωρικός, έπηγγέλλετο μακράν τι έμπεριον, το όποιον ήρχίζεν ήδη να λαμβάνη επίσημον προσφή. Ειδεν άκαλούθως τον άπλόον έργάτην τουτον πλουστύντα, ενώ αύτος, κίριος ών, κατεπρέπετο. Έφρόνισεν τον Μαγδαληνήν, και έπροσπάθει πανωτεις πρόσειν τον βλάφη. Έγχευασίμως τέλος, και γέρον, μη έχων άλλο έμψν εν άμείλιον φορητόν και ένα ίππον, άγματος άλλως τε και άπτεκνος, έγινεν άγνωμάτης όπως πορείεται του λοιπού τα προς το ζῆν.

Εχον συντριβή οι δύο πόδες του ίππου, και το ζώον δέν ήδύνατο ν' ανεγερθῃ, ο δε γέρον έκαστο μεταξύ των προχών, εις εκ των οποίων συνέλαβε δυστυχώς μέρος του σιμαίτους, προς το στήθος, ένω ή άμαξία ήτον και φορημένη χείρ δαχλων. Ό γέρον Θεραναμέης έβαλλε βήχον, ως άνθρώπος ψυχροβόλον. Έπροσπάθει τον άπ-

αλλέωσον, άλλα ματαίως. Όλιγον αν ένικνετο αδελφός ή άπελώς, ή άμαξία ήδύνατο να τον άποτελειώσῃ. Ό μόνος σωτήριος τρόπος ήτον να ύβώθη ή άμαξία από τής γῆς. Οι τροχοί ήσαν κολλημένον εντός του πηλῶ. Ό Ιαβέρης, έπειλάει και ουτος, έστελλε να φέρουσιν ένα μοχλόν. Όταν παρουσιάσθη ο Κ. Μαγδαληνής, έλοι προσνήθησαν με σέβας προς αυτον, και τον έκασον τόπον. — Διά τον Θεόν! έκραξεν ο γέρον. Ό Κ. Μαγδαληνής άπετίθη προς τους περιεπιτώτας: — Ένας μοχλός δέν εύρίσκειται πουθεν; — Υπήσαν να φέρουν, άπεκρίθη εις των χωρικών. — Πότε θα τον φέρουν; — Εις ένός πεταλωτού ύπησαν, άλλ' είναι κάμποσο μακράν, έως δεκαπέντε λεπτά, το ελιγώτερο. — Ακαπένετε λεπτά! άνέκραξεν ο Κ. Μαγδαληνής εις πέντε λεπτά αυτος ο άνθρώπος τελειώνει. Ό τροχός έδιν εν γύναται μέσα εις την λάσπη. — Τί να γίνῃ, αιδέντης; πώς να κάμωμεν; — Ένας άνθρώπος εν ήμμοπος να έμψν υπό την άμαξίαν και να την σημάσῃ με την βόχην. Δέν εν' έδω κάνας να βαρυνον τα νεσρά του, κάνας άνθρώπος με καρδιά; Α! παληκάρια μου. Όποιος είναι, θα λάβῃ πέντε χρυσά εισοσφάραγμα. Ουδεις εκ των περιεπιτώτων ένέφηθῃ. — Δεκα εισοσφάραγμα, ειπεν ο Μαγδαληνής. Οι περιεπιτώτες έπακίνωσαν τους όφθαλμούς. Εις εξ αυτών, — Έδώ, ειπεν, έρεπα κάνας να έχῃ του διαβόλου την δύναμιν. Άλλέως, ήμμορεί και αυτος μέσα εις την λάσπην να πλακωθῇ. — Άς ήναι έλκοι εισοσφάραγμα! έπροσθεσεν ο Μαγδαληνής. Η αυή ουσπῆ. — Δέν λείπει απ' αυτους τους άνθρώπους ή θέλησις, ειπε μία φωνή. Ό Κ. Μαγδαληνής, εστράφη προς την φωνήν ταυτην, και ειδη τον Ιαβέρην, τον όποιον δέν είχε παρατηρήσει πριν. Ό Ιαβέρης ήρωσολογήσθη: — Τουσ λείπει ή δύναμις. Χρεαίεται να ήναι κάνας τροματός άνθρώπος, και να σημάσῃ επάνω εις την βόχην του μίαν άμαξίαν ώσαν αυτήν. Καί άπέναντι αποκαραμικητή προς τον Κ. Μαγδαληνήν, εηκολούθησε να λέγῃ, έκέρων επιπείθῃς μιαν πριν μιαν τάς έπομένους λέξει: — Ένα μόνον άνθρώπον, κίριε Μαγδαληνή, ενγώριος ικανόν να κάμῃ αυτό το όποιον προτείνετε. Ό Μαγδαληνής έβέγγηεν κίριε. Ό Ιαβέρης έπροσθεσε με άδιφορόν μεν ήθος, άλλα πάντοτε παρατηρόν τον Μαγδαληνήν προσεκτικώς. — Ένα, όστις ήτον εις το κατέρωτον, καταβῆκος.

— Ναι; ειπεν ο Μαγδαληνής. — Ναι, εις το κατέρωτον τής Τουλώνος. Ό Μαγδαληνής άγρίλας. Έν τουτος ο γέρον Θεραναμέης έβαλλε δεινάς οίμογιάς: — Έχάθρηκα! δια τους οίκομιας του Θεού! ένα μοχλόν! α! Ό Μαγδαληνής εστράφη και ειδη περι αυτών. — Δέν είναι λοιπόν κάνας, ειπε, να λάβῃ έλκοι εισοσφάραγμα και να ώση την ζωνήν αυτου του γέρου, του πτωχού; Ουδεις των παρόντων ένικνετο. Ό Ιαβέρης έπανέλαθῃ: — Ένα και μόνον ενγώριος ικανόν να κάμῃ ό, τι θα έκωμεν εν κρίσειν τουσίν εκεινου του κατέρωτου ο άνθρώπος. — Βοήθειαι! άνέκραξεν ο γέρον, ως ευρισκόμενος εις τάς έσχαστα. Ό Μαγδαληνής ήγχερε την κεφαλήν οι όφθαλμοί του άπήνησαν το βλέμμα του Ιαβέρη, βλέμμα ήρωκος, προσηλωμένον επ' αυτου άδαιλίπτως: ειδεν απ' έτέρου τους χωρικούς μη κινουμένους. Έμειδιεσε πικρώς έπειτα, χωρής λέξιν να προρήξῃ άλλην, ένγονηστική, και πριν προρθεῖν το πλῆθος να βάλῃ κραυγήν, ειρήθη υπό την άμαξίαν. Έπεκράτησεν άμείλιος ουσπῆ στή φοβεράς προσεικίας. Ό Κ. Μαγδαληνής, πρηγής σχεδόν υπό το μέγα βάρος έκείνου, μάτην έπροσπάθει να πλησιάσῃ τους άνωτάς του προς τά γόνατα. — Τραβίξου, θεέ Μαγδαληνή! άνέκραξαν προς αυτον. Θα πλάκωσῃ και σού! — Και αυτος δε ο γέρον Θεραναμέης ήνωσε τας ρωνδας του με τας των άλλων, κράζων προς τον Μαγδαληνήν ότι συμπελασθη άνωλεως. Ό Μαγδαληνής δέν άπεκρίθη. Οι περιεπιτώτες έβλεπον ενάγων. Οι τροχοί είχαν βυσοθή περισσέτορον ένινδύνοσε πραγματικώς και ο Μαγδαληνής ώς μείνη υπό την άμαξίαν. Έπρεξεν τότε έλοι: ή άφοσιότης του ένός και μόνου ένέβαλον εις έλους θάψος και δύναμιν. Η άμαξία ήθη υπό έλκοι βραχύνων. Ό γέρον έσώθη. Όταν ο Μαγδαληνής άννηρήθη, ήτον μελαγχολ, περιφρόνιος ύπό του ήθροτος. Τα φορητά του έχρησίσαν και έπληθήσαν πηλῶ. Όλοι έκλάον ο γέρον Θεραναμέης του ήμαξίτου τά γόνατα και τον έκάλει ουσπῆρα αυτος ο Έχων επί του προσώπου, ούσ όλας ποιόν ήθος ούρανίας αγαλλιόσεως ήνωμησῃ με πόνον, ήτίσενον ήσυχως προς τον Ιαβέρην, όστις δέν έβλεπεν άδαιλίπτως.

*) Έσε από αριθ. 346 μέχρσι αριθ. 358 Α της «Ημέρας»

